

BÖLÜM I

ÖDENECEK BEDEL

Hayaletin ırağı Tom Ward ile tanıştığında cadılık eğitimi alıyordum, öyle değil mi? Aslında birbirimize düşman olmalıydık, fakat tuhaf bir tanışmanın sonrasında arkadaş olduk. Ona yardım ettim, Karanlık'a karşı omuz omuza mücadele ettik ve işte bu süre zarfında kendimle ilgili korkunç bir gerçeği öğrendim:

Ben Şeytan'ın kızlarından biriydim ve gerçek annem de Kemikli Lizzie'ydi.

Ama yine de Tom ve Hayalet Gregory'ye yardıma devam ettim. Geçmişime rağmen, kendimi Karanlık'a teslim etmiyordum. Şeytan'a karşı birlikte mücadele ettik ve '*katil cadı*' Grimalkin'in yardımıyla sonunda ona büyük bir darbe indirdik: Başını kestik ve gümüş mızraklar kullanarak onu ölü bedeninin içine tutsak ettik.

Hizmetkârlarının peşimizi bırakmayacaklarını bilen Grimalkin, Şeytan'ın başını deri bir heybeye koyup yollara düştü ve peşine düşen yaratıklarla ölümcül bir mücadeleye girişti. Çok geçmeden yakalanacağına emindi, en güçlü katil cadı bile Karanlık'ın hizmetkârlarının ancak bir kısmıyla baş edebilirdi. Başı ele geçirdikten sonra onu İrlanda'ya

geri götürüp Şeytan'ın bedeniyle birleştirecek ve onu bir kez daha dünyaya salarak, yeni bir karanlık ve dehşet çağının başlamasına sebep olacaktı.

Şeytanı durdurmanın ve sonsuza dek yok etmenin tek bir yolu var. Arkadaşım Tom Ward önümüzdeki Cadılar Bayramı'nda, yani dört aydan kısa bir süre sonra, saat gece yarısını vurduğunda bir adak ayını gerçekleştirmeli. Bu ayinde kahraman kılıçları olarak bilinen üç farklı bıçak kullanılıyor. İkisi Tom'un elinde, ama üçüncüsü Karanlık'ta ve onu getirmek bana kaldı.

Ayının detayları ona ilk ve en güçlü lamialardan olan annesi tarafından aktarıldı. Kendisi Kadim Tanrılardan biri olan Ordeen ile dövüşürken Yunanistan'da öldü, fakat ruhu hâlâ çok güçlü ve Şeytan'a karşı sürdürdüğümüz mücadelede bize yardım etmeye çalışıyor.

Fakat ayınle ilgili Tom'un benden sakladığı bir şey vardı. Kendi başıma öğrenmek zorunda kaldığım bir şey...

Ayın aslında bir kurban verme töreniydi. 'Gönüllü bir kurban' olması gerekiyordu. Biri ölecekti.

Tom hayatta en sevdiği kişiyi kurban etmeliydi.

O kişi...

İşte şimdi ben Dolorous adı verilen bıçağı, yani eninde sonunda beni öldürmek için kullanılacak o bıçağı bulmak üzere Karanlık'a doğru yola çıkıyorum.

Karanlık'tan daha kötü tek bir şey vardır, öyle değil mi? Ve bu da orada yaşamak, orayı yurt edinmek zorunda kalan varlıklar...

Şeytan'ın hizmetkârı düşmanlarımın çoğu orada. Dolayısıyla kendimi sahip olduğum en güçlü büyülerle koruma altına aldım. Bunun işe yarayacağına emin değildim. Büyü Karanlık'tan geliyor ve orası Kadim Tanrıların evi. Üstelik yalnız değildim.

Oraya daha önce bir kez gitmiştim; Şeytan tarafından kaçırılmışım. Kadim Tanrılardan her birinin Karanlık'ta bir evi vardır –yalnızca onlara ait bir bölge ya da kişisel bir alan– ve orada bana yardım eden bir tanrı vardı. Beni kendi dünyasına alan bir tanrı... Pan da tıpkı diğerleri gibi yalnız kalmak istiyor –tamamen yalnız– ve davetsiz misafirleri pek hoş karşılamıyor. Pan'ın bölgesine girebilirim orada düşmanım olmayacaktır. Tabii bölgesine girdiğim için beni yok etmeyeceğinin garantisi yok.

Pan'ın iki farklı görüntüsü, yani biçimi vardır: Biri görmeyi hiç istemediğim korkunç yüzüdür; çoğu insan, bu yüze sadece bakarak bile çıldırabilir. Diğeriyse konuşabilmeyi umduğum biçimi.

Güçlü büyülerimle Pan'ın bölgesine girmem nispeten kolay olacaktır. Kendisi çoğunlukla Karanlık'ta yaşar, ama aynı zamanda doğa tanrısıdır. Evi dünyamızdan uzak değildir.

Bir ormanda tek başına kalmış biri onun varlığını mutlaka hissetmiştir. Her şeyin sessizliğe gömüldüğü, nefes alabilen *her şey* sanki soluğunu tutup bekliyormuş gibi hissedilen anlar vardır. Ne çalılıkların arasında bir hışırtı ne de etrafta bir esinti... Sadece muazzam, görünmeyen bir varlık hissedilir.

İşte o zaman Pan yakınlarında bir yerde demektir.

İşte ben de Chipenden'in güneydoğusunda, Ribble Nehri'ne yakın ormanlık bir bölge seçtim. Eğer bıçağı alıp geri dönmeyi *başarabilirsem* Tom Ward'u bulmak için fazla uzağa gitmeme gerek olmayacaktı.

İssız bir yer belirledikten sonra, uzamış otların arasına oturup sırtımı bir ağaca yasladım. Korkuyordum, tüm bedenim titriyordu, yavaş yavaş derin soluklar alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Sonra uygun koşulların oluşmasını beklemeye başladım.

Beklediğim an hava kararmak üzereyken geldi.

Her şey tıpkı beklediğim gibi derin bir sessizliğe gömüldü. Pan yakındaydı. Sanki bir perdenin arkasındaydı, öyle ki elimi uzatsam ona dokunabilirdim.

Büyü gücümü kullanıp onun bölgesine girmeyi denedim. Bu, beklediğimden çok daha zordu; içeri giriş yolunu bulmam epey vaktimi aldı. Kocaman bir kapının önünde gözler bağlı bir şekilde anahtar deliğini bulmaktan farksızdı. Yerini bulmak zordu ve yaptığım denemeler uzun bir süre başarısız olduğundan umudumu yitirmek üzereydim. Sonra aniden içeri girdim ve karmakarışık bir duygu seline kapıldım: başarmış olduğum için mutluluk, Pan'ın bölgesine girmenin verdiği endişe ve biraz da korku.

Parlak, yemyeşil bir gölün kenarında duruyordum. Gök yüzü karanlıktı, yani bu yansıyan bir ışık olamazdı. Çevremdeki *her şey*, ağaç gövdeleri bile yeşilin o aynı tonuyla parlıyordu. Yeşil Doğa'nın rengidir. Yeşil Pan'ın rengidir.

Nehrin kıyısında uzun sazlıklar ve onların da ötesinde, karşı kıyıda fidanlar vardı. Ancak her şey son derece sessizdi. Hızla inip kalkan göğsüm dışında hareket yoktu. Üç kez üst üste derin soluk alıp vererek kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım.

Sakin kalmam gerekiyordu.

Fidanların hemen arkasında orman başlıyordu. Tanımadığım uzun, yaprak dökken ağaçlar... Erken bir baharın habercisi olan çiçeklerle kaplıydılar; ama bu çiçekler de pembe yahut beyaz değil, yemyeşildi.

Sanki orman canlıydı ve soluk alıp verişimle kalbimin *küt-küt* edişini dinliyordu. 'Panik' kelimesi Pan'ın adından gelir; anlatılanlara bakılırsa dehşet verici biçimde karşısına çıktığı kişi yoğun bir korkuya kapılır. Çok azı hayatta kalarak başına gelenleri anlatabilmiştir.

Yoksa şimdi de karşıma o biçimde mi çıkacaktı? Eğer öyleyse henüz korku hissetmiyordum.

O esnada uzaktan yüksek, tiz bir ses geldiğini duydum. Yoksa iyi huylu biçimiyle flütünü mü çalıyordu?

Elimden, iyi sonuçlanmasını dilemekten başka bir şey gelmiyordu.

Böylece yeşil gölün etrafından dolaşıp fidanların arasından geçerek ormana girdim. Hızla müziğin geldiği yöne doğru ilerleyince sık eğreltiotlarıyla kaplı geniş bir açıklığa geldim. Açıklığın ortasındaki otlar, birçok canlı tarafından dümdüz edilmişti: yaban tavşanları, sıçanlar, tarla fareleri, birkaç porsuk ve tüylü kuyruğuyla kırmızı bir tilki...

Başımızın üstündeki dallarsa kuşlarla doluydu. Hepsi ses-sizdi, çalan muhteşem ezgiye kendilerini kaptırmış, öylece duruyorlardı.

Solgun yüzü, açık renk saçlarıyla genç bir oğlanı andı-ran Pan tıpkı onu hatırladığım gibi bir kütüğün üzerinde flüt çalıyordu. Kıyafetleri otlar, yapraklar ve ağaç kabuk-larından yapılmıştı. Yüzü insaninkine benzese de dağınık saçlarının arasından sıyrılan kulakları uzun ve sivriydi. Aynı zamanda çıplak ayaklarındaki yeşil ojeyi de gördüm. Tırnakları öyle uzundu ki uçları iyice kıvrılmıştı.

Kadim Tanrı bana bakıp çalmayı kesti. Müziğin büyü-sü anında bozuldu ve orman yaratıkları kaçışmaya başladı, kuşlarsa dans eden dallardan uçarak bir anda göğe yüksel-diler. Çok geçmeden yalnızca ikimiz kaldık.

Bana bakarken yüzü sert ve vahşi bir şeye dönüşmeye başladı. Yoğun bir korkuya kapıldığımı hissettim. Saniye-ler içinde genç oğlan yok olacak ve Pan'ın korkunç diğer yüzü belirecekti.

“Lütfen! Lütfen!” diye bağırdım. “Benim, Alice... Hatırla-madınız mı? Bana daha önce yardım etmişsiniz. Lütfen beni dinleyin. Herhangi bir zarar vermek istemedim, değil mi?”

Neyse ki dönüşüm yavaşladı ve sonunda durup eski ha-lini alınca karşımda bir kez daha o genç oğlanı buldum; ama yüz ifadesi son derece donuk ve ciddiye.

“Çok fazla iyimsersin!” diye çıkıştı. “Seni şuracıkta öl-dürmemem için bir neden söyle.”

“Niyetim zarar vermek değil,” dedim. “İzinsiz girdiğim için özür dilerim. Bana daha önce yardım etmişsiniz ve

bunun için minnettarım. Şimdi bir kez daha yardımınıza ihtiyacım var. Karanlık'tan bir şey almam gerek ve buranın gidebileceğim en güvenli yer olduğunu düşündüm. Burada çok düşmanım var. Ama sizin yanınızda olursam buraya gelmeye cesaret edemeyeceklerdir.”

“Ama *sen* cesaret ettin! Ve böyle bir cüretin bedeli ödenmeli.”

“Ne isterseniz öderim,” dedim, “canımı almadığınız müddetçe. Ölmekten korkmuyorum –hepimiz bir gün öleceğiz– ama canımı bir başkasına vermem gerekiyor. Benim kurban edilmem gerekiyor. Lütfen bana yardım edin. Şeytan'ın tahtının altında duran bir bıçağı almam gerek. Sizden tek isteğim beni onun bölgesinin sınırına kadar götürüp sonrasında geldiğim yönden kaçmama izin vermeniz... Hepsi bu.”

Pan meraklanmışa benziyordu. “Bu bıçağı alman neden önemli?”

Kurban edileceğimi, vampir tanrı Siscoi'yle yaptığı mücadelenin ardından iyileşmeye çabalayan Tom Ward'dan büyü gücümle öğrenmiştim; cebinden mektubu alıp birkaç kez okuduğumdan bunu anımsıyordum. Şimdi bunu tanrıya anlatmamak için bir sebep göremiyordum. Ne de olsa Şeytan'ı nasıl yakaladığımızı biliyordu. Pan yukarıdaki dünyaya Şeytan'ın gücünün giderek azalması sayesinde geri dönebilmişti.

“Şeytan'ı sonsuza dek yok etmemizi sağlayacak ayini yapabilmemiz için üç kutsal nesneye ihtiyacımız var: Demirci

Kadim Tanrı tarafından yapılmış olan kahraman kılıçlarına. Tom Ward ayine başladığında bunlar yanında olmalı.”

“Bu kılıçları biliyorum,” dedi Pan. “İnsanlara çok fazla acı ve üzüntü verdiler. Burada, Karanlık'ta olan hangisi?”

“Kader Kılıcı ve Kemik Kesen, Tom'un elinde. Buraya Dolorous'u bulmaya geldim,” dedim.

“Ah, ama Keder Bıçağı içlerinde en kötüsüdür. Dünyanıza geri götürülmemesi insanlık adına en iyisi olur.”

“Fakat onu kullanarak en büyük düşmanımızı yok edebiliriz.”

Pan yavaşça başını iki yana sallayıp bana acıyarak baktı. “Zavallı insan; ne olacağını göremiyor musun? Şeytan'ı yok edebilirsiniz, ama Karanlık'ı yok edemezsiniz, o her zaman Aydınlik'la bir denge kurmayı başarır. Şu anki sorunu çözerseniz yeni bir dengeye ulaşırsınız. Karanlık'ın en güçlü varlığını yok ederseniz eninde sonunda yeni bir tanesi güçlenip onun yerini alacaktır.”

Duymak istediğim sözler bunlar değildi. Yani canımı boş yere mi feda edecektim? Ama bu uzun vadeli bir sonuçtu; asıl sorun şimdi yapılması gerekenlerdi. Uzak gelecekte olacaklar şu anda daha önemsiz görünüyordu.

“Böyle olursa da olur, buna karşı elimden bir şey gelmez, değil mi? Ama Şeytan'a karşı saldırıya geçtik ve onu kötü yaraladık. Eğer kendini toparlayıp eski gücüne kavuşursa intikamı korkunç olur. Yalnızca kendimden, Tom ve Yaşlı Gregory'den bahsetmiyorum; tüm dünya acı çeker. Dolayısıyla onu bir şekilde durdurmalıyız. Ve ayin

önümüzdeki Cadılar Bayramı'nda yapılmalı, yoksa çok geç kalmış oluruz.”

Pan uzun bir süre bana baktı ve dizlerimin titremeye başladığını hissettim. Güçlü büyülerim vardı ve bir an için bunları kullanmayı düşündüysem de Kadim Tanrılardan birine karşı, üstelik kendi bölgesinde hiç şansım olmadığını biliyordum. Beni hemen şuracıkta öldürürdü ve her şey boşa giderdi.

Sonra başını bana doğru salladı. “Bana şu ayından biraz daha bahset.”

“Eyalette, Wardstone adı verilen özel bir tepede yapılması gerekiyor,” diye açıkladım. “Ne kadar acı çekerse çeksin kurbanın bağırması gerekiyor. Kemik Kesen adlı bıçağa bu isim boşuna verilmemiş; kurbanın başparmak kemikleri onunla kesilecek. Sağ elinin kemikleri kesilirken bağırırsa ayin başarısız olur. Kemikler ateşe atıldıktan sonra aynı şey bu kez sol ele yapılacak. Daha sonraysa almak üzere buraya geldiğim bıçak kullanılarak kurbanın kalbi çıkarılıp daha hâlâ çarparken alevlere atılacak.”

“Ayin ve *başparmak kemikleri*’nden bahsederken sanki tüm bunlar başkasına yapılacaktı gibi sürekli ‘kurban’ diyorsun. Ama bu korkunç şeyler *sana* yapılacak! Bunu bilmiyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım ve sert bakışlarına karşılık veremeyerek bakışlarımı öne eğdim. “Tabii ki biliyorum. Bu düşünceyle başa çıkabilmemin tek yolu bu...”

“Ayin başladığında acıya katlanabileceğini düşünüyor musun? Ellerinden kemiklerini kestiklerinde bedenine sana

itaat edemezse bağırmam gerekebilir. İnsan zayıf bir varlıktır; sizler için bazı şeylere katlanmak imkânsızdır.”

“Elimden geleni yapacağım; zaten daha fazlası da mümkün olmaz, öyle değil mi?”

Pan başını aşağı yukarı salladı ve ilk kez öfkeli görünüyordu. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı.

“Aptal olabilirsin insan, ama cesursun da. Benim topraklarımda sana eşlik edip yolculuğunun bir sonraki adımına geçmeni sağlayacağım.”

Sessizce ilerledik, Pan beş adım kadar önümde, ağaçların arasında ilerliyordu. Her şey sessizdi ve karanlıkta zamanın geçişini algılamak güç olduğundan yolculuğumuzun sonu asla gelmeyecekmiş gibi hissediyordum. Ve bu durum beni endişelendiriyordu.

Bir önceki ziyaretimde zamanın burada daha farklı aktığını biliyordum: Sanki yıllarca Şeytan’ın tutsağı olmuş gibi hissetmeme rağmen dünyaya döndüğümde yalnızca birkaç hafta geçtiğini öğrendim. Bunun tam tersinin de mümkün olabileceğini biliyordum. Burada Cadılar Bayramı’na dört ay kalmışken eyalette zaman çok daha hızlı ilerliyor olabilir. Bıçağı almayı başarsam bile her şey için çok geç olabilir.

Ormanın sıklığı azalmaya başlamıştı, etrafımızı çevreleyen dev ağaçlar yerlerini çalılık ve fundalıklara bırakıyordu. Tam önümüzde, son ağacın ötesinde başlayan bir patikanın böldüğü geniş, özelliksiz bir ova uzanıyordu. Küçük, beyaz taşların oluşturduğu bu patikayı saymazsak ormanın yeşil parlıtısının ötesi karanlıktı.